

Dumnezeu - Dătătorul, omul - beneficiarul

Doi oameni, așa citim în Luca 18, s-au suit la Templu ca să se roage; unul, un fariseu și celălalt - un vameș. Amândoi s-au dus în prezența lui Dumnezeu, ca acolo să vorbească cu Cel cu care aveau de-a face.

Dar ce deosebire era între cei doi bărbați! Unul se înălța, celălalt se înjosea. Unul se îndreptăța, celălalt se condamna. Unul Îl condamna pe Dumnezeu, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune că nu este *nici unul* care să facă binele, *nici unul măcar* (Psalmul 14.1-3; Romani 3.9-20); celălalt Îl îndreptăța pe Dumnezeu. Unul Îl făcea pe Dumnezeu mincinos, celălalt Îl recunoștea ca Dumnezeu al adevărului, prin aceea că el se supunea sentinței Sale fără rezerve. Unul susținea că el nu este ca ceilalți oameni, celălalt invoca harul nemărginit al lui Dumnezeu. Unul a coborât acasă așa cum venise: un om convins de dreptatea sa, îndreptățindu-se singur, în schimb, un păcătos care Îl condamnă pe Dumnezeu, vrednic de osândă. Celălalt a coborât acasă „îndreptățit”, „mai degrabă decât celălalt”. „Pentru că”, așa încheie Domnul pilda, „oricine se înalță pe sine va fi smerit; și cel care se smerește va fi înălțat”. Demn de remarcat este că imediat după această pildă se relatează cum îi primește Domnul Isus pe copilași. Când ucenicii îi muștră pe cei care îi aduceau, Domnul intervine cu cuvintele: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, pentru că Împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei”.

Isus dorește ca micuții să fie aduși la El, ca El să-i binecuvânteze. În inima Sa iubitoare de Mântuitor este loc pentru ei. Copilașii, prin firea lor, reprezintă starea potrivită pentru a primi binecuvântarea divină. Ei *nu pot* să aducă nimic. Ei nu pot decât să primească. Din acest motiv, relatarea despre felul Domnului de a proceda cu copilașii este așa de semnificativă în legătură nemijlocită cu pilda Sa despre fariseu și vameș. „Pentru că Împărăția lui Dumnezeu este *a unora ca ei*”. Cuvântul de încheiere al Domnului sună solemn și deschizător de perspective: „Adevărat vă spun, oricine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș, nicidecum *nu va intra* în ea”.

Da, nu te ajută cu nimic, cititorule: tu trebuie să devii ca un copilaș, care, slab și având nevoie de ajutor, așa cum este, acceptă ce i se oferă. Harul lui Dumnezeu nu poate să fie câștigat. „Adevărat vă spun”, spune Domnul Isus într-un alt loc, „dacă nu vă veți *întoarce* și nu *veți fi precum copilașii*, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18.3).

Apoi vine un om bogat la Domnul și-L întreabă: „Bunule Învățător, ce să fac ca să moștenesc viața eternă?” „*Ce să fac?*” - Acesta nu este limbajul unui copilaș simplu, care nu se consideră important. Tânărul bogat nu se gândește să ia fără multă vorbă; el nu vrea să primească nemeritat. Doar este bogat. El vrea să-și cumpere cerul, să-și câștige viața eternă. Dreptatea sa, crede el, să-i slujească drept recomandare. De darul lui Dumnezeu nu are nevoie.

„Știi poruncile”, i-a răspuns Domnul; „«Nu comite adulter, nu ucide, nu fura, nu mărturisi fals, onorează pe tatăl tău și pe mama ta»”. „Toate acestea le-am ținut din tinerețea mea”, a fost răspunsul arogant. S-ar putea să fie așa. Dar, cu toate acestea, tânărul bărbat amabil se găsea în mare amăgire în legătură cu sine însuși, dar un alt cuvânt al Domnului, care „este lumină și în El nu este nicidecum întuneric” [1 Ioan 1.5], i-a lămurit acest lucru. În același timp se arată că pentru a intra în Împărăția lui Dumnezeu este nevoie de mai mult decât împlinirea anumitor porunci.

„*Un singur lucru îți mai lipsește*”, spune Domnul. „Vinde tot ce ai și împarte la săraci, și vei avea comoară în ceruri; și vino, urmează-Mă!” La aceste cuvinte, capul tânărului bărbat s-a plecat. Cel care cunoaște gândurile cele mai intime a pus degetul pe ceva care nu este de

înlăturat fără intervenirea divină. La proprietățile sale, la comoditățile sale, într-un cuvânt: *la sine însuși*, tânărul bogat nu poate să renunțe. Să dea altora bogăția sa, iar el să meargă pe calea modestiei, a renunțării, pentru aceasta nu este pregătit. El nu poate să suporte lumina în care este așezat. El se întoarce și pleacă întristat de acolo, „pentru că avea multe proprietăți” (compară cu Matei 19.22.).

Istoria tânărului bogat ne arată ce poate să fie o piedică mare, și de multe ori este, în a accepta bunurile eterne. Nu avem niciun motiv să ne îndoim că întrebarea acestui om venea dintr-o inimă sinceră. Dar această inimă era dependentă de lucrurile acestei lumi și ea n-a vrut să le sacrifice de dragul bogățiilor cerești. Pentru a schimba o asemenea inimă este nevoie într-un mod foarte deosebit de intervenția divină. „Mai ușor este să treacă o cămilă printr-o ureche de ac, decât să intre un bogat în Împărăția lui Dumnezeu.” Cu aceste cuvinte, Domnul a lămurit cât de greu este pentru un posesor să se convertească la Hristos. Ucenici sunt îngroziți de aceste cuvinte. Da, cine poate atunci să fie mântuit? Dar ce este cu neputința la oameni, la Dumnezeu este posibil. El are mijloace și căi să pregătească chiar și o asemenea inimă pentru primirea mesajului divin. Dar ce avantaj mare au în această privință cei săraci!

Un asemenea om sărac vedem la sfârșitul capitolului nostru, în orbul căruia Domnul îi dăruiește vederea. Acest om nu avea nimic în care să poată să se încreadă. Și cu ce să-și fi cumpărat favoarea lui Dumnezeu? Doar era sărac și orb totodată. Dar el era și conștient de faptul acesta. El știa că era absolut dependent de milă. Când orbul aude că Isus trece pe acolo, el strigă tare: „Isuse, Fiu al lui David, ai milă de mine!” El se cunoștea pe sine și știa, de asemenea, câte ceva despre puterea Celui care trecea pe acolo și despre promptitudinea Sa în ajutorare. Într-un cuvânt: la el există credință, simplă, nu îndoielnică. Netulburat de amenințările oamenilor, el continuă să cheme ajutorul adevăratului Fiu al lui David.

Domnul Se oprește și poruncește ca orbul să fie adus la El. De ce aparenta ezitare și ciudata întrebare a lui Isus către omul orb: „Ce vrei să-ți fac?”? Dar, Cunoscătorul inimilor, înțeleptul Doctor al sufletelor, care vede chiar și *scânteia* de credință la un nevoiaș, vrea să ajute în continuare această credință. Sărmanul orb trebuie să-și spună nevoia în cuvinte clare Domnului, Dătătorului „oricărui lucru bun și oricărui dar desăvârșit”.

„Ce vrei să-ți fac?” Ce putere de plină, dar și promptitudine în ajutorare sunt în acest cuvânt! Nu, nu există nimic ce Domnul Isus nu vrea să facă, ce nu vrea să dea unei inimi care cere ajutorul Său. „Doamne, să văd!”, vine din cea mai profundă dorință de pe buzele orbului. Și atunci, ajutorul chiar sosește deja cu putere. „Și Isus i-a spus: «Vezi! Credința ta te-a vindecat.» Și îndată el a văzut și îl urma, glorificându-L pe Dumnezeu.”

„Ce vrei să-ți fac?” Așa trebuie să fie! Dumnezeu - Dătătorul și omul - beneficiarul. Dar numai celui care este conștient înaintea Lui de neputința sa, de sărăcia sa poate Dumnezeu să-i dăruiască darul său minunat. Dar odată ce omul a primit, atunci el poate să-I aducă lui Dumnezeu ceva din partea sa. El poate atunci să-l glorifice pe Dumnezeu. O inimă care a primit prin credință darul lui Dumnezeu, poate să laude și să mulțumească. Ea se revarsă de fericire și de bucurie în recunoașterea minunatei mântuiri care i-a fostă dăruită în Persoana Mântuitorului său.